

Розділ 1

Друга сирена пронизала повітря затяжним виттям, від якого волосся на потилиці стало дибки. До появи Тиші в місті залишилося п'ятнадцять хвилин. Яго пересмикнув плечима, наче намагався скинути з себе липкий холодний страх, і з сумом подумав про стареньку друкарську машинку фірми «Картмен і Блеш», яка чекала на нього вдома. Він так довго мріяв про цю модель і змарнував стільки часу, щоб її знайти, що удача йому нарешті всміхнулась! Тільки, чесно кажучи, усмішка ця виявилася такою собі...

— Знаєш, мені буде дуже сумно померти саме сьогодні, — люб'язно повідомив він, протиснувшись між двома вщерть заповненими смітниками. Яго прикрив рукою носа й поквпився, щоб наздогнати сестру, яка швидко крокувала тісним провулком.

— Я не пропонувала тобі йти зі мною, — відповіла вона, щойно дісталася пожежної драбини, яка вела на дах п'ятиповерхівки.

— Не пропонувала, — кивнув Яго. — Але якщо помреш ти, мене це засмутить іще дужче.

Адель глянула на нього. У сутінках, які густішали з кожною хвилиною, він видавався значно молодшим, як на свій вік.

— Це так мило з твого боку, — примарна посмішка торкнулась її губ.

— Не квапся з висновками, сестричко, — Яго відступив кілька кроків назад, підстрибнув і вхопився за нижню щабліну пожежної драбини. Вона противно скреготнула й поповзла до низу. — Ти збралася стати першою людиною, яка повернеться після ночі в Тиші. Хочеш написати про це грандіозну статтю?

зірвався і щодуху помчав вулицею вниз. Адель остовніло дивилася Пожирачеві вслід і не вірила власним очам.

Після потрясіння почався нестерпний головний біль. Надто багато пригод випало на один вечір. І вона досі жива. Навіть після зустрічі з тварюкою Тиші. Адель торкнулася чола долонею та відчула щось мокре. Вона відсмикнула руку й побачила на пальцях кров.

— Ну чому завжди кров? — застогнала Адель, перш ніж знепритомніти.

Розділ 2

— Вона мертва?

— Задається, ні, — чийсь теплі пальці обережно торкнулися шиї Адель. — Пульс є, але слабкий.

— Дивно. Готовий запрягтися, що бачив, як звідси вибіг Пожирач.

— Це неможливо, Лінкольне. Ти чудово знаєш, що демони нікого не залишають живим. У тумані уява може зіграти з нами злий жарт.

Слова долинали дещо приглушено, немов з-під товщі води.

— Хвилинку... Фоксе, то це дівчисько розквасило тобі носа? — хтось коротко реготнув. Адель уже чула ці голоси раніше: вони належали хлопцям, за якими вона підглядала. Останню фразу промовив той, який найбільше їй не сподобався.

— Навіжене дівчисько, прошу зауважити, — ображено прогугнявив, вочевидь, Фокс. — І взагалі, Рафаелю, заткнися!

— То що робитимемо? — спантеличено запитав Кью. — Ми не можемо залишити її тут.

Адель опритомніла, проте не поспішала розплющувати очей. Хоч би кими були ці хлопці, вони становили небезпеку.

— Чому це? — щиро здивувався Рафаель.

— Бо Пожирачі можуть повернутись і прикінчити її! — обурився Кью. — Таке тобі на думку не спадало?

— У нас немає вибору, — мовив Лінкольн. — Ми не можемо притягти її до Клубу.

— Чому? Це позаштатна ситуація!

— Категорично ні, — відрізав Рафаель. — Ісайє, а ти чому мовчиш?

— Завдяки тобі, — не змовчав Рафаель.

— Стули пельку.

— О, як скажеш.

— Хлопці, набір рекрутів у табір починається з наступного тижня? — похопився Кью, шукаючи щось у кишенях свого пальта. — Прокляття! Я, здається, загубив у Сутінковому кварталі список новобранців, який забрав із «Лисячих вух». Він міг випасти разом із картою. Доведеться все переробляти... Джаспер не зрадіє.

— Ти для різноманіття не пробував свою голову десь загубити? — розсміявся Фокс. — Віднесеш бланк завтра вранці в готель і залишиш на заповнення. Містер Тайрон запише всіх заново.

— Завтра не могу, у мене тренування, — у голосі Кью вчувався відчай. — Лінкольне?

— Грець із тобою, — відізався напарник. — Будеш мені винен!

— Це я переживу, на відміну від тренування, — Кью полегшено зітхнув. — Завтра о десятій. Пароль «Я ненавиджу Матильду». І скажи, нехай залишить у списку кілька місць — можливо, впродовж тижня ще хтось захоче записатись. Я прийду за ним у неділю ввечері.

— Заради всіх святих, — фиркнув Ісайя. — Хто придумує ці ідіотські паролі? І чому хтось завжди когось ненавидить?

— Містер Тайрон, — Кью стеноу плечима. — Мабуть, це щось особисте...

Хлопці віддалялися, їхні голоси затихали. Адель змогла полегшено зітхнути.

Вона поправила ремінець сумки й чи не вперше за сьогодні посміхнулася. Злість і відчай, які ще кілька хвилин тому нуртували в ній, безслідно зникли. Їх змінило спокусливе бажання, яке виникає, коли бачиш перед собою складну загадку й розумієш, що тобі до снаги її відгадати. І якщо вона пережила сьогоднішню ніч, то впорається й з усім іншим.

Адель забула про біль у боці, коли прямувала до будинку, на даху якого залишився Яго. Треба якомога швидше повернутися додому, адже попереду в неї багато роботи: придумати, як майстерніше прикинутися хлопцем.

